sterende del af ungdomssanktionen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3, om en ny § 89 a, stk. 2.

Med henblik på tilfælde, hvor den unge i anledning af den nye kriminalitet står til en ubetinget fængselsstraf på mindre end 1 år, er der behov for mere varierede løsninger.

Her bør udgangspunktet være, at der på sædvanlig måde udmåles en ubetinget fængselsstraf, og at der ikke træffes bestemmelse om bortfald af den tidligere idømte ungdomssanktion. Herefter overlades det til de straffuldbyrdende myndigheder til i samarbejde med de sociale myndigheder f.eks. at tage stilling til, om den ubetingede fængselsstraf eventuelt bør afsones i form af en § 49, stk. 2-overførsel, hvorved der vil kunne skabes sammenhæng mellem afviklingen af den resterende del af ungdomssanktionen og afsoningen af straffen for den nye kriminalitet.

I stedet for fastsættelse af straf i anledning af den nye kriminalitet har retten efter stk. 2. 3 pkt. imidlertid mulighed for at forlænge varigheden af ungdomssanktionen, herunder af de længstetider, der gælder for institutionsophold, med indtil 6 måneder.

Anses den unge på tidspunktet for dommen i anledning af den nye kriminalitet for uegnet til behandling, og må det sociale systems muligheder inden for den idømte ungdomssanktion anses for udtømte, har retten mulighed for at udmåle en ubetinget fængselsstraf for den nye kriminalitet og samtidig – ligesom ved domme på fængsel i mindst 1 år – træffe bestemmelse om bortfald af den resterende del af ungdomssanktionen, jf. forslaget til en ny § 89 a, stk. 2, i straffeloven. Dette vil navnlig kunne komme på tale, hvis dommen for den nye kriminalitet afsiges på et tidspunkt, hvor den væsentligste del af ungdomssanktionen er afviklet.

Efter *stk. 3* kan den dømte forlange domstolsprøvelse, hvis det efter overførslen fra sikret afdeling til almindelig (åben) døgninstitution eller opholdssted eller til ambulant behandling med hjemmel i dommen besluttes at tilbageføre den dømte til sikret afdeling inden for rammerne af de generelle længstetider, der gælder. Tilsvarende indføres der med bestemmelsen adgang til domstolsprøvelse ved en eventuel tilbageførsel til en (åben) social døgninstitution eller opholdssted efter overgang til den ambulante fase, eller hvis der af de sociale myndigheder træffes bestemmelse om forbliven i institution ud over de i dommen fastsatte tider for institutionsophold.

Indbringelse af sagen for retten har ikke opsættende virkning i forhold til afgørelsen om tilbageførsel til sikret afdeling, om overførsel fra ambulant behandling til anbringelse på en døgninstitution/opholdssted eller om forbliven i institution ud over de i dommen fastsatte tider for institutionsophold. Som det fremgår af pkt. 4.2.2. træffes de sociale myndigheders afgørelse med hjemmel i en bemyndigelse i dommen, og ikke efter serviceloven. Der er derfor ikke klageadgang gennem det sociale ankesystem.

Retten træffer sin afgørelse ved kendelse, og bestemmelsen i straffelovens § 59, stk. 2, (indtil den 1. juli 2001: § 59, stk. 3), om værneting finder tilsvarende anvendelse.

Med *stk. 4* indføres der adgang til at fastsætte regler om udgang mv. for personer, der er idømt en ungdomssanktion, og at afskære administrative rekurs (dvs. klage til højere administrativ myndighed).

Dette svarer til bestemmelsen i straffelovens § 73 a. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren efter forhandling med socialministeren og sundhedsministeren fastsætte regler om udgang mv. til personer, der er anbragt i hospital for sindslidende mv. i henhold til en afgørelse truffet i medfør af §§ 68 eller 69. Justitsministeren kan i den forbindelse fastsætte, at afgørelser, der træffes i medfør af disse regler, ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Efter retsplejelovens § 765, stk. 5, kan justitsministeren efter forhandling med socialministeren og sundhedsministeren fastsætte tilsvarende regler for personer, der er anbragt i varetægtssurrogat i institution eller hospital mv. i medfør af § 765, stk. 2, nr. 3 eller 4. I medfør af bl.a. disse bestemmelser er udstedt bekendtgørelse nr. 680 af 10. juli 2000 om udgangstilladelse mv. til personer, der er anbragt i hospital eller institution i henhold til strafferetlig afgørelse eller i medfør af farlighedsdekret.

Med stk. 4 indføres der således adgang til at fastsætte lignende regler om udgang mv. for personer, der er idømt en ungdomssanktion. Det bemærkes i den forbindelse, at reglerne i retsplejelovens § 765, stk. 5, og den nævnte bekendtgørelse allerede gælder for unge, der er anbragt i varetægtssurrogat i en sikret afdeling.

Til nr. 2 (straffelovens § 88, stk. 5)

Har nogen ved en eller flere handlinger begået flere lovovertrædelser, og medfører en af lovovertrædelserne foranstaltning efter straffelovens § 68-70, mens der for en anden er forskyldt straf, kan retten efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 88, stk. 5, bestemme, at straffen bortfalder og alene iværksætte en særforanstaltning. Det fremgår forudsætningsvis af bestemmelsen, at der ved samme dom principielt godt kan idømmes frihedsstraf eller bøde for én lovovertrædelse og særforanstaltning efter §§ 68-70 for en anden. Bestemmelsen har f.eks. betydning i tilfælde, hvor der idømmes forvaring, når der i dommen indgår